

[Rasting.]

for kun tage til efterretning. Det er ikke noget nyt for os.

Vi ved alle, at der drives et vist misbrug med skatten, at den er upopulær, at den generer os i vort nordiske samarbejde, og når vi nu hører, at det måske oven i købet kan omtvistes, hvorvidt den er helt forenelig med vore internationale forpligtelser, kan jeg sige, at det forstærker ikke vor begejstringsgrad, tværtimod.

Jeg synes, det kan være grund til, når loven engang skal udløbe, da at overveje at lade den udløbe. Og er der noget ønske om, at vi allerede på nærværende tidspunkt i et udvalg skal se på de betragtninger, der er fremført, så lad gå, men jeg vil som vort partis principielle stilling gerne fremhæve, at vi ligesom den højtærede finansminister erkender nødvendigheden af denne lovs eksistens. Vi ønsker ikke udelukkende at fremhæve dens skadelige virkninger, men også at se på dens nødvendighed, se på, at den er et led i forliget, en forbrugsbegrænsende foranstaltning, og jeg vil gerne understrege finansministerens betragtning om det lidt selvmodsigende i at ophæve afgiften netop ved turistsæsonens begyndelse. Jeg vil derfor på mit partis vegne gerne tilsige den støtte for regeringens og finansministerens standpunkt, som er nødvendig, men udtale, at vi, dersom det ønskes, er villige til eventuelt at se på de realitetsbetragtninger, som er fremført, i et udvalg.

Steen: Da den lov, vi her drøfter, er en lille del af en stor aftale, partierne har truffet med hinanden i efteråret, ja, så er det en selvfølge, at den aftale holder vi, den respekterer vi for det tidsrum, loven gælder. Det er den ærede ordfører for forslagsstillerne jo heller ikke noget øjeblik i tvivl om, det vil han ikke benægte, og denne kendsgerning støtter uægteligt i nogen grad den vurdering af hans politiske virksomhed, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen anlagde.

Jeg må henlede den højtærede finansministers opmærksomhed på, at da lovforslaget om afgift af rejsevaluta i efteråret var til behandling, tillod jeg mig at gøre opmærksom på, at bortset fra, hvad man ellers mener om loven, om man vil lade dens formodede gode virkninger i forhold til vort valutaforbrug og dens skavanker og muligheden for misbrug veje op mod hinanden, er det urimeligt, at den omfatter det skandinaviske område. Den højtærede minister udtalte sig dengang ikke egentlig mod dette synspunkt, men lovede mig, at han

i den nærmeste tid, når den værste travlhed var overstået, skulle undersøge, om der var internationale aftaler o. s. v., der vanskeliggjorde, at man gav det skandinaviske område en særstilling. Jeg er indtil denne dag i lykkelig uvidenhed om, hvilket resultat disse lovede undersøgelser kan have givet. Derimod er jeg nu vidende om, at loven af lande, vi har truffet aftale med, betragtes som — jeg ved ikke, om jeg må sige det sådan, det falder mig naturligt — værende på kanten af, hvad der kan accepteres, og at den kritik, der er kommet til orde, gående ud på, at den ikke skulle være i overensstemmelse med andre aftaler, i realiteten kun er forstummet — således at man har affundet sig med den —, fordi det hele drejer sig om så kort tid.

Jeg deler ønsket om, at spørgsmålet henvises til behandling i et udvalg, hvor vi kan få lejlighed til at undersøge sagen og tale ud med hinanden om disse ting, for naturligvis vil vi ikke alene holde de aftaler, vi træffer med hinanden, men også de aftaler, Danmark har truffet.

Finansministeren (Thorkil Kristensen): På foranledning af de bemærkninger, den ærede ordfører for forslagsstillerne (Oluf Pedersen) gjorde om valutafonden, skal jeg gerne oplyse, at den internationale valutafond overfor Danmark har udtalt, at fonden mener, den burde have været spurgt, før vi gennemførte denne lov, fordi den har den opfattelse, at der kan siges at være tale om en differentiering af valutakurserne. Jeg mener, at denne fondens opfattelse kan diskuteres, idet der også i fondens statutter er en bestemmelse om, at der i overgangstiden efter krigen, når de økonomiske forhold i de pågældende lande tilsiger det, kan gennemføres og opretholdes restriktioner, som fonden ellers ikke normalt godkender. Men det kan diskuteres. Fondens har imidlertid overfor Danmark erklæret, at den er indforstået med, at loven vedbliver at gælde til 31. marts 1952, men at dens eventuelle forlængelse bør diskuteres med fonden, for at den, hvis den skal forlænges, kan få en sådan form, at den kan blive — også efter fondens mening — forenelig med statutterne. Det er altså i og for sig ikke gennemførelsen af loven, men dette, at fonden ikke var spurgt, man har kritiseret.

Det ærede medlem spurgte mig, om jeg ville afvikle loven for at lette forhandlingerne om papirimporten med Norge og Sverige. Det er naturligvis et rent taktisk spørgsmål, der ikke for det ærede medlem,